

Աստծո դատաստանի ժամը եկել է — թիվ մեկ

Կենդանիների դատաստանը և 9/11-ի մարգարեական նշանակությունը

Jeff Pippenger

2024-12-18

Բավականին երկար ժամանակ, փաստորեն՝ անմիջապես 9/11-ից հետո, մենք հետևողականորեն ուսուցանել ենք, որ կենդանի մնացածների դատաստանը սկսվեց 9/11-ին: Մենք այս փաստը հասկացել ենք աստվածաշնչյան բազմաթիվ վկայություններից, որոնք այն հաստատում էին բոլորովին տարբեր ուղղություններից: 2023 թվականի հուլիսից ի վեր մենք ըմբռնել ենք դեռևս ավելի շատ մանրամասներ կենդանի մնացածների դատաստանի վերաբերյալ, որը սկսվեց 9/11-ին, համեմատած այն մանրամասների հետ, որոնք բացահայտվել էին 9/11-ից կարճ ժամանակ անց: Ինչո՞ւ կենդանի մնացածների դատաստանը սկսվեց 9/11-ին: Ի՞նչ է աստվածաշնչյան կենդանի մնացածների դատաստանը:

Հայտնության գրքի առաջին գլխում Քրիստոսի մասին նշված գլխավոր բնութագրիչն այն է, որ Նա է Ալֆան և Օմեգան, Սկիզբը և Վախճանը, Առաջինը և Վերջինը: Իր բնավորության հենց այդ հատկանիշի օրինակն է Նա տալիս, երբ Հովհաննեսին պատվիրեց գրել այն բաները, որ կային, և այդպիսով Հովհաննեսը պիտի գրեր նաև գալիք բաները: Հիսուսը միշտ վախճանը պատկերում է սկզբով: Դա է, թե ով է Նա:

Աստվածաշունչը Հիսուսին ճանաչում է որպես Խոսք: Աստվածաշնչի առաջին գիրքը՝ Ծննդոցը, նշանակում է «սկիզբ»: Աստվածաշնչի վերջին գիրքը Հայտնության գիրքն է, և այն ճշմարտությունները, որոնք առաջին անգամ ներկայացվել են Ծննդոց գրքում, արծարծվում են Հայտնության գրքում: Ծննդոցը Ալֆան է, իսկ Հայտնությունը՝ Օմեգան, և միասին դրանք Խոսքն են, իսկ Խոսքը Հիսուսն է, որ է Ալֆան և Օմեգան: Աստծո ստորագրությունը, կամ Նրա անունը, գրված է աստվածաշնչյան մարգարեության յուրաքանչյուր հատվածի մեջ: Այդ ստորագրությունը հաստատում է, որ տվյալ հատվածի լույսը ճշմարտություն է:

Եթե մարգարեության որևէ հատվածի մեկնաբանությունը չի կրում Աստծո ստորագրությունը, որն է Նրա անունը, որն է Նրա բնավորությունը, ապա այդ մեկնաբանությունը սխալ է: Կան նաև այլ չափանիշներ, որոնք պետք է կիրառվեն Աստծո մարգարեական Խոսքը մեկնաբանելիս, սակայն ինչ չափանիշ էլ որ մարդը կիրառի, այդ չափանիշը պետք է սահմանված լինի Աստծո Խոսքի մեջ: Եթե մարդկային հնարած չափանիշներ չկան, ապա մարդկային հնարած մեկնաբանություններն էլ ավելի քիչ կլինեն: Ուրեմն՝ ինչո՞ւ: Եվ ի՞նչ: Արդյոք կենդանիների վերաբերյալ աստվածաշնչյան դատաստանը սկսվե՞ց 9/11-ին:

Երբ Քրիստոսը Հայտնության գրքում ներկայացնում է Իրեն, Նա Իրեն նույնացնում է որպես սկիզբն ու վախճանը, և Հովհաննես մարգարեին գործածում է՝ պատկերավոր ցույց տալու, թե Իր բնավորության այդ հատկանիշը ինչ է ներկայացնում: Նա ամբողջ

գրքի պատգամը նույնացնում է որպես Իր մասին հայտնություն: Նա պատվիրում է Հովհաննեսին գրել այն, ինչ այն ժամանակ առկա էր Հովհաննեսի աշխարհում, և այդպիսով Հովհաննեսը պիտի արձանագրեր այն, ինչ պիտի լինի աշխարհի վախճանին: Հովհաննեսը քրիստոնեական եկեղեցու սկզբում եղող տասներկու առաջնորդներից մեկն էր, և, հետևաբար, Հովհաննեսը պատկերում է քրիստոնեական եկեղեցու վախճանը, որը ներկայացված է Հայտնություն գրքի յոթերորդ գլխում՝ հարյուր քառասունչորս հազարով և մեծ բազմությամբ:

Աստվածաշնչյան տրամաբանությունը սա է. Հիսուսը Խոսքն է, որով ամեն բան ստեղծվեց, այն Խոսքը, որ միշտ եղել է Իր Հոր հետ, և Նա նաև Աստվածաշունչն է, որովհետև Նա Աստծո Խոսքն է: Քրիստոսի բնավորության առաջին հատկանիշը, որ ներկայացվում է Աստծո Խոսքի վերջին պատգամում, այն է, որ Նա նույն բանի սկիզբը պատկերավորում է այդ իսկ բանի վախճանով: Եթե Աստծո բնավորության մասին այս ճշմարտությունը չկիրառվի մարդու կողմից Աստվածաշնչի ուսումնասիրության մեջ, նա չի կարող ճշմարտապես իմանալ, թե ինչ է կենդանիների դատաստանը, և թե ինչու այն սկսվեց 9/11-ին, և առավել կարևոր՝ ինչու այն գրեթե ավարտված է:

Ալֆայի և Օմեգայի սկզբունքի օրինակով հին Իսրայելը նախատիպում է ժամանակակից Իսրայելին, ինչը մարգարեական ճշմարտություն է, որը կարելի է նաև նույնացնել որպես՝ բառացի Իսրայելը նախատիպում է հոգևոր Իսրայելին: Ինչպես էլ այն արտահայտվի, թե՛ հին բառացի Իսրայելը, թե՛ ժամանակակից հոգևոր Իսրայելը ունեն սկզբնական պատմություն և ավարտական պատմություն: Չորս պատմություններից երեքը անցյալում են, և այժմ մենք գտնվում ենք չորրորդ և վերջին պատմության մեջ:

Անցյալի երեք պատմությունները ներկայացնում են երկրի պատմության վերջին սերնդի երեք վկաներին: Այդ երեք անցյալ պատմությունները նույնացնում են այն սերունդը, որը Հայտնության գրքում ներկայացված է որպես հարյուր քառասունչորս հազար: Կան նաև պատմության այլ մարգարեական գծեր, որոնք ևս վերաբերում են հարյուր քառասունչորս հազարին, սակայն հարյուր քառասունչորս հազարի թիվը պարունակում է այն մարգարեական խորհրդանիշը, որ հարյուր քառասունչորս հազարը նրանք են, ովքեր մարգարեաբար ներկայացված են հին բառացի Իսրայելի տասներկու ցեղերը ժամանակակից հոգևոր Իսրայելի տասներկու աշակերտներով բազմապատկելով:

Ալֆայի և Օմեգայի մեկ այլ օրինակով՝ Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երեք հրեշտակները ներկայացնում են սկզբի և վերջի պատմություն: Միլլերիական շարժումը ներկայացնում է երեք հրեշտակների սկզբնական պատմությունը, իսկ հարյուր քառասունչորս հազարի շարժումը ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի պատգամի ավարտին վերաբերվող պատմությունը: Ալֆա շարժումը հռչակեց հետաքննիչ դատաստանի բացումը 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Օմեգա շարժումը հռչակեց ողջերի դատաստանի բացումը՝ դրա սկիզբը նույնացնելով 9/11-ի հետ:

Ալֆայի և Օմեգայի երրորդ օրինակը, որը հեշտությամբ հաստատվում է ներշնչմամբ, այն է, որ սկզբում՝ միլլերիտների ալֆա շարժման մեջ, տասը կույսերի առակը կատարվեց բառացիորեն՝ ամենայն մանրամասնությամբ: Քույր Ուայթը միլլերիտների պատմությունը նույնացնում է «Մեծ պայքար» գրքում՝ այն համատեքստում, որ այդ առակը կատարվում էր այդ ժամանակ: Նա ուսուցանում է, որ հարյուր քառասունչորս հազարի օմեգա շարժումը ևս տասը կույսերի առակը կկատարի բառացիորեն՝ ամենայն մանրամասնությամբ: Քրիստոսի երեք համառոտ վկայություններ, որոնք վերջը նույնացնում են սկզբի հետ:

Հին Իսրայելի սկզբում Տերը ուխտի մեջ մտավ եբրայեցիների հետ՝ ինչպես ներկայացված էր դոմերի սյուների վրա եղած արյամբ, ինչը, իհարկե, Աստծո Խոսքում Կեսգիշերյան աղաղակի հենց առաջին հիշատակումն է: Մկրտությունը Քրիստոսի հետ ուխտական հարաբերության խորհրդանիշ է, և Պողոսը մեզ սովորեցնում է, որ Եգիպտոսից դուրս եկած եբրայեցիները բոլորը մկրտվեցին «ամպի» և Կարմիր «ծովի» մեջ: Երբ նրանք ծովից այն կողմ անցան, նրանց տրվեց մանանան, որը, ի թիվս այլ բաների, յոթներորդ օրվա շաբաթի խորհրդանիշ է՝ այն փորձություն լինելու համատեքստում:

«Մանան» ներկայացնում է նրանց առաջին փորձությունը, և երբ նրանք տապալեցին իրենց տասներորդ ու վերջին փորձությունը՝ մերժելով Հեսուի և Քաղեբի պատգամը, Տերը այն ժամանակ մերժեց նրանց որպես Իր ուխտի ժողովուրդ և ուխտի մեջ մտավ Հեսուի և Քաղեբի հետ: Երբ նրանք ի վերջո մտան Ավետյաց երկիրը, թլփատության ծեսը չէր կատարվել այն տղամարդկանց վրա, որոնք ծնվել էին այդ քառասուն տարիների ընթացքում, որովհետև այդ ծեսը դադարեցվել էր Կադեսի ապստամբության ժամանակ և վերահաստատվել Կադեսում՝ մուտքից անմիջապես առաջ: Սա Ալֆայի և Օմեգայի կնիքն է:

Անապատում քառասուն տարվա թափառումները սկսվեցին Հեսուի և Քաղեբի պատգամի դեմ ապստամբությամբ, և ավարտվեցին նրանով, որ Մովսեսը ապստամբաբար հարվածեց Վեմին՝ այդպիսով խեղաթյուրելով Աստծու բնավորությունն ու գործը: Հին Իսրայելի սկիզբը պատկերում է հին Իսրայելի վերջը:

Հին Իսրայելի վերջում Հիսուսը, որպես «ուխտի Հրեշտակ» Մադաքիայի երրորդ գլխում, եկավ «ուխտը» շատերի հետ մեկ շաբաթով հաստատելու՝ ի կատարումն Դանիելի իններորդ գլխի: Որպես Ուխտի Հրեշտակ՝ Քրիստոսը ուխտի մեջ մտավ քրիստոնեական եկեղեցու հետ հենց այն պատմության մեջ, որտեղ Նա անցավ նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով: Հին Իսրայելի՝ որպես Աստծո ուխտի ժողովրդի սկզբում Տերը անցավ նախկին ուխտի ժողովրդի կողքով և ուխտի մեջ մտավ նոր ընտրված ժողովրդի հետ: Նա նույն բանը կատարեց նաև հին Իսրայելի վերջում:

Ուխտի խորհրդանիշը ամուսնությունն է, և Քրիստոսի ծնունդից մինչև մ.թ. 70 թվականին Երուսաղեմի կործանումը մարգարեությունը ներկայացնում է Աստծո՝ հին բառացի Իսրայելից աստիճանական ամուսնալուծությունը: Ուստի, ամուսնալուծությունը իրականում է՝ ըբ մտավ ուժի մեջ՝ Նրա ծննդյա՞ն, Նրա մահվա՞ն,

Ստեփանոսի քարկոծման, թե՞ Երուսաղեմի կործանման ժամանակ:

«Մինչդեռ ամեն ազգից երկրպագուներ էին գալիս դեպի այն տաճարը, որ նվիրված էր Աստծու պաշտամունքին: Ոսկով և թանկարժեք քարերով շողշողացող՝ այն գեղեցկության ու վեհության մի տեսիլք էր: Բայց Եհովան այլևս չէր գտնվում այդ հմայիչ պալատում: Իսրայելը, որպես ազգ, բաժանվել էր Աստծուց: Երբ Քրիստոսը, Իր երկրային ծառայության ավարտին մոտ, վերջին անգամ նայեց տաճարի ներսին, ասաց. «Ահա ձեր տունը ձեզ թողնվում է ամայի»։ Մատթեոս 23:38: Մինչ այդ Նա տաճարը կոչել էր Իր Հոր տունը, բայց երբ Աստծու Որդին դուրս եկավ այդ պատերից, Աստծու ներկայությունը հավիտյան հետ քաշվեց այն տաճարից, որ կառուցված էր Նրա փառքի համար»։ Գործք Առաքելոց, 145:

Հաղթական մուտքի հաջորդ օրը Քրիստոսը հռչակեց, որ հրեայի տունը ամայի է, և ամուսնալուծությունը վերջնականապես հաստատվեց: Այսպիսով, ամուսնալուծությունը վերջնականապես հաստատվեց, երբ արևը մայր մտավ Հաղթական մուտքի օրը:

«Երուսաղեմը եղել էր Նրա հոգածության զավակը, և ինչպես քնքուշ հայրը սգում է մոլորյալ որդու վրա, այնպես էլ Հիսուս լալիս էր սիրելի քաղաքի վրա: Ինչպես՞ ու քեզ մատնեմ: Ինչպես՞ ու տեսնեմ քեզ կործանման նվիրված: Պե՞տք է թողնեմ քեզ, որ լցնես քո անօրենության բաժակը: Մի հոգին այնպիսի արժեք ունի, որ նրա համեմատությամբ աշխարհները սուզվում են աննշանության մեջ. բայց այստեղ մի ամբողջ ազգ էր կորչելու: Երբ արագորեն դեպի արևմուտք թեքվող արևը հեռանար երկնքի տեսադաշտից, Երուսաղեմի շնորհի օրը պիտի ավարտվեր: Մինչ թափորը դադար էր առել Ձիթենյաց լեռան բարձունքի վրա, Երուսաղեմի համար դեռ ուշ չէր ապաշխարելու: Գթության հրեշտակն այդ պահին ծալում էր իր թևերը, որպեսզի իջնի ոսկե գահից և տեղը տա արդարադատությանը և շուտահաս դատաստանին: Բայց Քրիստոսի սիրո մեծ սիրտը դեռ աղերսում էր Երուսաղեմի համար, որ անարգեց Նրա ողորմությունները, արհամարհեց Նրա նախազգուշացումները և պատրաստվում էր թաթախել իր ձեռքերը Նրա արյան մեջ: Եթե միայն Երուսաղեմն ապաշխարեր, դեռ ուշ չէր: Մինչ մայր մտնող արևի վերջին շողերը դեռ հապաղում էին տաճարի, աշտարակի և սրածայր գագաթի վրա, միթե՞ որևէ բարի հրեշտակ նրան չէր առաջնորդի դեպի Փրկչի սերը և չէր կանխի նրա վախճանը: Գեղեցիկ և անսուրբ քաղաք, որ քարկոծել էր մարգարեներին, որ մերժել էր Աստծո Որդուն, որ իր անապաշխարությամբ ինքն իրեն կապում էր ստրկության կապանքներով,— նրա ողորմության օրը գրեթե սպառված էր»:

«Դարձյալ Աստծո Հոգին խոսում է Երուսաղեմին: Մինչ օրը չավարտված, Քրիստոսի մասին մեկ այլ վկայություն է տրվում: Վկայության ձայնը բարձրացվում է՝ արձագանքելով մարգարեական անցյալից հնչող կոչին: Եթե Երուսաղեմն ունկնդրի այդ կոչը, եթե ընդունի իր դարպասներից ներս մտնող Փրկչին, նա դեռ կարող է փրկվել:»

Երուսաղեմի իշխանավորներին լուրեր էին հասել, որ Հիսուսը մեծ բազմությամբ մոտենում է քաղաքին: Բայց նրանք Աստծո Որդու համար ոչ մի ողջույն չունեին: Վախով նրանք դուրս եկան Նրան ընդառաջ՝ հուսալով ցրել բազմությունը: Երբ

թափորը պատրաստվում էր իջնել Ձիթենյաց լեռից, այն կասեցվեց իշխանավորների կողմից: Նրանք հարցովորձ արեցին այդ աղմկալի ցնծության պատճառի մասին: Եվ մինչ նրանք հարցնում էին. «Ո՞վ է սա», աշակերտները, ներշնչման հոգով լցված, պատասխանում են այդ հարցին: Պերճախոս շեշտերով նրանք կրկնում են Քրիստոսի վերաբերյալ մարգարեությունները.

«Աղամը քեզ կասի. կնոջ սերունդն է, որ պիտի ջախջախի օձի գլուխը»:

«Հարցրե՛ք Աբրահամին, և նա ձեզ կասի. «Սա է «Մելքիսեդեկը՝ Սաղեմի թագավորը»՝ Խաղաղության Թագավորը»: Ծննդոց 14:18:»

«Յակոբը քեզ պիտի ասե, թե՛ Նա Յուդայի ցեղից Շիդովն է:»

«Եսայիան կասի քեզ. «Էմմանուել», «Սբանչելի, Խորհրդական, Հզոր Աստված, Հավիտենական Հայր, Խաղաղության Իշխան»»: Եսայիա 7:14; 9:6:

«Երեմիան ձեզ կասի՝ Դավթի Շառավիղը՝ «Տերը՝ մեր արդարութիւնը»»: Երեմիա 23:6:

«Դանիելը քեզ կասի. Նա է Մեսիան:»

«Ովսեան քեզ կասի. «Տերն է Զօրքերի Աստուածը. Տերը Նրա յիշատակն է»: Ովսէ 12:5:»

«Հովհաննէս Մկրտիչը ձեզ կասի. Նա է «Աստծո Գառը, որ վերացնում է աշխարհի մեղքը»: Հովհաննէս 1:29:»

«Մեծ Եհովան Իր գահից հռչակեց. “Սա է Իմ սիրելի Որդին”»: Մատթեոս 3:17:

«Մենք՝ Նրա աշակերտներս, հայտարարում ենք. Սա է Հիսուսը՝ Մեսիան, կյանքի Իշխանը, աշխարհի Փրկիչը»:

«Եվ խավարի զորությունների իշխանը ճանաչում է Նրան՝ ասելով. «Գիտեմ, թե Դու ով ես, Աստծո Սուրբը»: Մարկոս 1:24»: Դարերի Փափագը, 577–579:

Քրիստոսի Հաղթական Մուտքի պատմությունը նախատիպավորում էր Միլլերական ժամանակաշրջանում Կեսգիշերյան Աղաղակի պատմությունը: Քույր Ուայթի հատվածը ցույց է տալիս, որ երբ մուտքը սկսվեց, ժողովուրդը Սուրբ Հոգու ներշնչման ներքո էր, ապա Քրիստոսը կանգ առավ և լաց եղավ Երուսաղեմի վրա: Դրանից հետո Նա շարունակեց մուտքը, և ապա բախվեց հրեական առաջնորդության հետ: Ես կցանկանայի առանձնացնել այս պատմության որոշ հատկանիշներ, որպեսզի նշանավորեմ այն ուղենիշները, որոնք կրկնվում են միլլերականների պատմության մեջ: Սակայն նախ ցանկանում եմ մի նկատառում անել սկզբի և վերջի վերաբերյալ: Այն, ինչ մենք հենց նոր մեջբերեցինք Քույր Ուայթից, ներկայացնում է մի գլխի ավարտը, իսկ հաջորդ գլխի սկիզբն ասում է հետևյալը:

Քրիստոսի հաղթական մուտքը Երուսաղեմ աղոտ նախաստվերն էր Նրա գալստյան՝ երկնքի ամպերի վրա զորությամբ և փառքով, հրեշտակների հաղթության և սրբերի ցնծության մեջ: Այն ժամանակ պիտի կատարվեն Քրիստոսի խոսքերը քահանայապետներին և փարիսեցիներին. «Այսուհետև Ինձ չեք տեսնի,

մինչև որ ասեք. Օրհնյալ է Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով»: Մատթեոս 23:39:
Մարգարեական տեսիլքում Ջաքարիային ցույց տրվեց այդ վերջնական
հաղթության օրը, և նա տեսավ նաև նրանց դատապարտությունը, ովքեր առաջին
գալուստի ժամանակ մերժել էին Քրիստոսին. «Նրանք պիտի նայեն Ինձ, որին
խոցեցին, և պիտի ողբան Նրա վրա, ինչպես ողբում են միաձին որդու վրա, և պիտի
դառնան Նրա համար, ինչպես դառնանում են առաջնեկի համար»: Ջաքարիա 12:10:
Այս տեսարանը Քրիստոսը կանխապես տեսավ, երբ նայեց քաղաքին և լաց եղավ
նրա վրա: Երուսաղեմի ժամանակավոր կործանման մեջ Նա տեսավ այն ժողովրդի
վերջնական կործանումը, որ մեղավոր էր Աստծո Որդու արյան համար:

Աշակերտները տեսան հրեաների աստելությունը Քրիստոսի հանդեպ, սակայն դեռ
չէին տեսնում, թե դա ինչի պիտի հանգեցնեք: Նրանք դեռ չէին հասկանում Իսրայելի
իրական վիճակը, ոչ էլ ըմբռնում այն հատուցումը, որ պիտի իջնեք Երուսաղեմի
վրա: Այս ամենը Քրիստոսը նրանց բացեց մի նշանակալից առարկայական դասով:

«Երուսաղեմին ուղղված վերջին կոչը իզուր էր եղել: Քահանաներն ու
իշխանավորները լսել էին անցյալի մարգարեական ձայնը, որ բազմության կողմից
արձագանքվում էր՝ ի պատասխան «Ո՞վ է սա» հարցի, սակայն նրանք այն
չընդունեցին որպես Ներշնչման ձայն: Չայրույթով և զարմանքով նրանք փորձեցին
լռեցնել ժողովրդին: Ամբոխի մեջ հռոմեական սպաներ կային, և նրանց առջև Նրա
թշնամիները մատնեցին Հիսուսին որպես խռովության առաջնորդի: Նրանք
ներկայացրին, թե Նա պատրաստվում էր տիրանալ տաճարին և թագավորել որպես
թագավոր Երուսաղեմում»: The Desire of Ages, 580.

Այն միտքը, որը չէի ցանկանում բաց թողնել, այն է, որ Քրիստոսի փառահեղ մուտքը
Երուսաղեմ խորհրդանշում է ոչ միայն միլլերական պատմության Կեսգիշերյան
աղաղակը, այլև աշխարհի վախճանը: Այն առնչվում է Քրիստոսի վերադարձին
Հայտնության քսաներորդ գլխի հազարամյակի սկզբում, ինչպես նաև Նրա
վերադարձին Նոր Երուսաղեմի հետ՝ հազարամյակի վերջում: Այն նաև առնչվում է
ամբարիշտների մահվանը Նրա երկրորդ գալստյան ժամանակ և նրանց վերջնական
դատաստանին՝ հազարամյակի ավարտին: Վերջին պարբերության բացման մեջ
ասվում է. «Երուսաղեմին ուղղված վերջին կոչն ապարդյուն էր եղել: Քահանաներն ու
իշխանները լսել էին անցյալի մարգարեական ձայնի արձագանքը բազմության
շուրթերից՝ ի պատասխան «Ո՞վ է սա» հարցի, բայց այն չընդունեցին որպես Ներշնչման
ձայն»:

Վերջին կոչն ապարդյուն եղավ, և այդ կոչը ներկայացվեց որպես «անցյալի
մարգարեական ձայն»: Քրիստոսի օրերում բազմությունը մերժեց իր վերջին կոչը,
որովհետև մերժեց Երեմիայի հորդորը՝ վերադառնալու հին ճանապարհներին: Նրանք
նաև մերժեցին «տող առ տող» մեթոդաբանությունը, որովհետև աշակերտները «Սա ո՞վ
է» հարցին պատասխանել էին՝ միավորելով մի քանի վկաներ՝ տող առ տող, այստեղից
մի քիչ և այնտեղից մի քիչ:

Երբ Քրիստոսը սկսում է մուտքը Երուսաղեմ, Նա ճանապարհին կանգ է առնում: Ամեն
ինչ սկսվում է մարգարեության կատարմամբ, երբ աշակերտները Քրիստոսի համար

ձեռք են բերում էշը, որի վրա Նա պիտի հեծներ: Նա երբեք կենդանու վրա չէր հեծել, և այդ կենդանին էլ երբեք հեծյալ չէր ունեցել: Այս տրամաբանությունը հրաշք է մատնանշում, որովհետև ո՞ր կենդանին առաջին իսկ անգամ թույլ կտա, որ իր վրա հեծնեն, և ո՞վ գիտե, թե ինչպես վարել մի էշ, որ երբեք նախկինում դա չի արել: Սա նման է այն դեպքին, երբ փղշտացիները ընծան դրեցին սայլին՝ Տապանակի հետ միասին, և լծեցին երկու կով, որոնք երկուսն էլ կաթ տվող էին և նախկինում երբեք սայլ չէին քաշել, և նրանք իսկույն թողեցին հորթերին ու ճանապարհ ընկան՝ Տապանակը երբայեցիներին վերադարձնելու համար: Տապանակը ճանապարհին է դեպի Երուսաղեմ, և երբ Դավիթը վերջապես այն բերում է Երուսաղեմ, նա նախապատկերում էր Քրիստոսի հաղթական մուտքը:

Երբ Քրիստոսը նստեց ավանակի վրա, ժողովուրդը սկսեց իր հանդերձները փռել՝ ճանապարհի վրա, արմավենու ճյուղեր կտրել, և աղաղակները հնչեցին. «Ովսաննա՛ Դավթի Որդուն. Օրհնյա՛լ է Նա, որ գալիս է Տիրոջ անունով. Ովսաննա՛ բարձունքներում»: (Մատթեոս 21:9) Առաջնորդները ընդդիմանում են և Հիսուսից պահանջում են լռեցնել բազմությանը: Նրանք առաջ են գնում, և Հիսուսը կանգ է առնում, որպեսզի ողբա կորած մարդկության վրա, որ ներկայացված է Երուսաղեմով: Ապա թափորը շարունակում է ընթանալ, և առաջնորդները մեկ անգամ ևս միջամտում են՝ պահանջելով իմանալ, թե ով է Հիսուսը: Այնուհետև աշակերտները պատասխանում են մարգարեների վկայությամբ՝ տող առ տող:

Այժմ մեր քննության առարկա պատմությանը նախորդեց Ղազարոսի հարությունը, որը նշանավորում է մարգարեական այն գծի առաջին հիասթափությունը, որ պատկերված է տասը կույսերի առակում, ինչպես նաև Օզգայի՝ Տապանակին դիպչելը՝ Դավթի Երուսաղեմ հաղթական մուտքի գծում: Առաջին հիասթափությունը կապված է մի հապաղման ժամանակի հետ, և Քրիստոս հապաղեց, երբ առաջին անգամ լսեց, որ Ղազարոսը հիվանդ է, ճիշտ ինչպես Դավիթը հապաղեց՝ Տապանակը թողնելով այնտեղ, որտեղ Օզգան մահացավ, մինչև որ հետագայում այն վերադարձրեց: Ղազարոսը մահացավ և ապա հարություն առավ: Ղազարոսն է այն անձը, որ այնուհետև առաջնորդում է էշը, որի վրա Հիսուսը նստած մտնում է Երուսաղեմ:

Միլլերական պատմության մեջ երկրորդ հրեշտակը հասավ 1844 թվականի ապրիլի 19-ին՝ առաջին հիասթափության ժամանակ, որը նշանավորեց սպասման ժամանակի սկիզբը: Այնուհետև Սամուել Մոտուն սկսեց աստիճանաբար զարգացնել Կեսգիշերյա՝ աղաղակի լուրը: Այդ լուրի աստիճանական զարգացումը ներկայացված է Քրիստոսի Երուսաղեմ մուտք գործելով: Մոտուի աշխատանքի առաջընթացը ներկայացված է նաև Տապանակի ճանապարհորդություններով՝ փղշտացիներից դեպի սայլը, դեպի Օզգան և, ի վերջո, դեպի Երուսաղեմ:

Մուտքն ունի ժողովրդի սկզբնական հոչակումը, երբ առաջնորդները Քրիստոսին ասացին լռեցնել բազմությանը, որին հետևեց Քրիստոսի լացը, ապա՝ աշակերտների հոչակումը, երբ համառ առաջնորդները հարցրին, թե ով էր Քրիստոսը: Ժողովրդի մեջ ներշնչման դրսևորումը, որը ծնեց համառ առաջնորդների առաջին արձագանքը, կրկնվում է աշակերտների կողմից, երբ նրանք «տող առ տող» ներկայացրին անցյալից

մարգարեական վկաների մի բազմություն: Երբ այդ օրը արևը մայր մտավ, հին Իսրայելը բաժանվեց Աստծուց:

Այդ պատմության մեջ մեզ տեղեկացվում է, որ աշակերտները չէին «ըմբռնում այն հատուցումը, որ պիտի իջներ Երուսաղեմի վրա»: Այն «հատուցումը», որ պիտի «իջներ Երուսաղեմի վրա», աշակերտների համար պատկերավորվեց «մի նշանակալի առարկայական դասով»: Այդ նշանակալի առարկայական դասը թզենու անեծքն էր: Երուսաղեմի կործանումը, որ աշակերտները դեռ չէին հասկանում, պատկերավորվեց թզենու անեծքով, ինչպես նաև այն առակով, որ Քրիստոսը նախկինում ուսուցանել էր թզենու վերաբերյալ:

«Զգուշացումը բոլոր ժամանակների համար է: Քրիստոսի կողմից այն ծառը անիծելու արարքը, որը ստեղծված էր Իր իսկ գործությամբ, որպես զգուշացում է կանգնում բոլոր եկեղեցիների և բոլոր քրիստոնյաների առաջ: Ոչ ոք չի կարող ապրել Աստծո օրենքով՝ առանց ուրիշներին ծառայելու: Բայց կան շատերը, որոնք չեն ապրում Քրիստոսի ողորմած, անձնուրաց կյանքով: Ոմանք, որոնք իրենց համարում են գերազանց քրիստոնյաներ, չեն հասկանում, թե ինչն է կազմում Աստծուն մատուցվող ծառայությունը: Նրանք ծրագրում և խորհում են իրենց հաճությանալու համար: Նրանք գործում են միայն իրենց անձի նկատառումով: Ժամանակը նրանց համար արժեք ունի միայն այնքանով, որքանով կարող են կուտակել իրենց համար: Կյանքի բոլոր գործերում սա է նրանց նպատակը: Ոչ թե ուրիշների, այլ իրենց համար են նրանք ծառայում: Աստված նրանց ստեղծել է, որպեսզի ապրեն մի աշխարհում, որտեղ պետք է կատարվի անձնուրաց ծառայություն: Նա նախատեսել է նրանց՝ իրենց մերձավորներին օգնելու համար ամեն հնարավոր ձևով: Բայց անձը նրանց մեջ այնքան մեծ տեղ է գրավել, որ նրանք այլևս ոչինչ չեն տեսնում: Նրանք մարդկության հետ հաղորդակցության մեջ չեն: Նրանք, ովքեր այսպես ապրում են իրենց համար, նման են թզենուն, որը ցույց էր տալիս ամեն տեսակ երևութականություն, բայց անպտուղ էր: Նրանք պահպանում են պաշտամունքի ձևերը, բայց առանց ապաշխարության և հավատի: Խոստովանությամբ նրանք պատվում են Աստծո օրենքը, բայց հնազանդությունը պակասում է: Ասում են, բայց չեն անում: Թզենու վրա արձակված դատավճռի մեջ Քրիստոսը ցույց է տալիս, թե որքան ատելի է Իր աչքերում այս ունայն ձևականությունը: Նա հայտարարում է, որ բացահայտ մեղավորը պակաս մեղավոր է, քան նա, ով հայտարարում է, թե ծառայում է Աստծուն, բայց ոչ մի պտուղ չի բերում Նրա փառքի համար»:

«Թզենու առակը», որ ասվեց Քրիստոսի՝ Երուսաղեմ այցելելուց առաջ, անմիջական կապ ունի այն դասի հետ, որ Նա ուսուցանեց՝ անպտուղ ծառը անիծելով»: The Desire of Ages, 584.

Առաջնորդների հետ վերջին բախումից հետո Հիսուս առանձնացավ՝ ողջ գիշեր աղոթելու, ապա առավոտյան, երբ անցնում էր թզենու մոտով, անիծեց այն:

«Հասուն թզերի ժամանակը դեռ չէր, բացի որոշ տեղանքներից, և Երուսաղեմի շրջակա բարձունքներում իսկապես կարելի էր ասել. «Թզերի ժամանակը դեռ չէր

հասել»: Բայց այն այգում, ուր Հիսուս եկավ, մի ծառ թվում էր, թե առաջ էր անցել բոլոր մյուսներից: Այն արդեն տերևներով էր ծածկված: Թզենու բնույթն այն է, որ նախքան տերևների բացվելը երևում է աճող պտուղը: Ուստի լրիվ տերևակալած այս ծառը խոստանում էր լավ զարգացած պտուղ: Բայց նրա տեսքը խաբուսիկ էր: Իր ճյուղերը զննելով՝ ամենացածր ոստից մինչև ամենաբարձր շիվը, Հիսուս «տերևներից բացի ոչինչ չգտավ»: Այն ցուցադրական սաղարթի մի զանգված էր, և ուրիշ ոչինչ»:

«Քրիստոս նրա դեմ հնչեցրեց կործանարար անեծք: «Թող այլևս ոչ ոք հավիտյան պտուղ չուտի քեզնից»,— ասաց Նա: Հաջորդ առավոտ, երբ Փրկիչն ու Նրա աշակերտները կրկին քաղաք էին գնում, չորացած ճյուղերն ու կախ ընկած տերևները գրավեցին նրանց ուշադրությունը: «Վարդապետ,— ասաց Պետրոսը,— ահա այն թզենին, որ Դու անիծեցիր, չորացել է»:

«Թզենին անիծելու մեջ Քրիստոսի արարքը զարմացրել էր աշակերտներին: Նրանք թվում էր, թե այն նման չէ Նրա ճանապարհներին և գործերին: Հաճախ նրանք լսել էին, թե Նա հայտարարում էր, որ եկել է ոչ թե աշխարհը դատապարտելու, այլ որպեսզի աշխարհը Նրանով փրկվի: Նրանք հիշեցին Նրա խոսքերը. «Մարդու Որդին չի եկել մարդկանց կյանքերը կորստյան մատնելու, այլ՝ փրկելու»: Դուկաս 9:56: Նրա հրաշալի գործերը կատարվել էին վերականգնելու համար, երբեք՝ ոչ կործանելու: Աշակերտները Նրան ճանաչել էին միայն որպես Վերականգնող, Բժիշկ: Այս արարքը մնում էր առանձնացած: Ո՞րն էր դրա նպատակը:— հարցնում էին նրանք»:

«Աստված «ողորմությամբ է հրճվում»: «Ինչպես որ Ես կենդանի եմ,— ասում է Տեր Եհովան,— Ես հաճություն չունեմ ամբարիշտի մահվանը»: Միքիա 7:18, Եզեկիել 33:11: Նրա համար կործանման գործը և դատաստանի հռչակումը «օտար գործ» են: Եսայիա 28:21: Բայց ողորմությամբ և սիրով է, որ Նա բարձրացնում է ապագայի վրայից վարագույրը և մարդկանց հայտնում մեղքի ընթացքի հետևանքները»:

«Թզենու անիծումը գործող առակ էր: Այդ անպտուղ ծառը, որ հենց Քրիստոսի ներկայության առաջ ցուցադրում էր իր ցուցադրական սաղարթը, հրեական ազգի խորհրդանիշն էր: Փրկիչը ցանկանում էր Իր աշակերտներին հստակ ցույց տալ Իսրայելի կործանման պատճառն ու անխուսափելիությունը: Այդ նպատակով Նա ծառին բարոյական հատկանիշներ վերագրեց և այն դարձրեց աստվածային՝ ճշմարտության մեկնաբանը: Հրեաները առանձնանում էին բոլոր մյուս ազգերից՝ հայտարարելով իրենց հավատարմությունը Աստծուն: Նրանք Նրա կողմից առանձնապես արտոնված էին, և իրենք հավակնում էին արդարության բոլոր մյուս ժողովուրդներից առավել: Բայց նրանք ապականվել էին աշխարհի սիրով և շահի ազահությամբ: Նրանք պարծենում էին իրենց գիտությամբ, սակայն անտեղյակ էին Աստծո պահանջներից և լի էին կեղծավորությամբ: Ինչպես անպտուղ ծառը, նրանք տարածում էին վեր իրենց ցուցադրական ճյուղերը՝ արտաքուստ փաթթած և աչքի համար գեղեցիկ, բայց տալիս էին «ոչինչ, բացի տերևներից»: Հրեական կրոնը, իր հոյակապ տաճարով, իր սուրբ սեղաններով, խույր կրող քահանաներով և տպավորիչ արարողություններով, իրոք գեղեցիկ էր արտաքին տեսքով, սակայն

խոնարհությունը, սերը և բարեգործությունը պակասում էին»: Փափագյալ դարերը, 581, 582:

Մենք սկսեցինք՝ բարձրացնելով երկու հարց, որոնց պատասխանելու ընթացքի մեջ ենք: Այդ հարցերն էին. «Ինչո՞ւ կենդանի մնացյալների դատաստանը սկսվեց 9/11-ին: Ի՞նչ է կենդանի մնացյալների աստվածաշնչյան դատաստանը»:

Մարգարեության այն մի քանի տողերը, որ մենք հենց նոր տեղադրեցինք, կենդանիների դատաստանի աստվածաշնչյան վկաներն են: Այդ մարգարեական տողերը վերաբերում են շատ ավելիին, քան պարզապես դատաստանի «այբուբենը», սակայն մենք նախ պատասխանում ենք 9/11-ի և կենդանիների դատաստանի վերաբերյալ հարցերին:

«Ես տեսնում էի,— ասում է Դանիել մարգարեն,— մինչև որ աթոռներ դրվեցին, և Հինավուրցը նստեց. Նրա հանդերձը ձյան պես սպիտակ էր, և Նրա գլխի մազերը՝ մաքուր բրդի պես. Նրա աթոռը՝ կրակե բոցեր, և նրա անիվները՝ բորբոքված կրակ: Կրակե մի հեղեղ էր ելնում և հոսում Նրա առջևից. հազար-հազարներ ծառայում էին Նրան, և բյուր բյուրեր կանգնած էին Նրա առաջ. դատաստանը նստեց, և գրքերը բացվեցին»: Դանիել 7:9, 10, R.V.

«Այսպես մարգարեի տեսիլքին ներկայացվեց այն մեծ և հանդիսավոր օրը, երբ մարդկանց բնավորություններն ու կյանքերը պիտի անցնեն ողջ երկրի Դատավորի առջև քննության, և յուրաքանչյուր մարդուն պիտի հատուցվի «ըստ իր գործերի»:
Հինավուրցը Հայր Աստվածն է: Սաղմոսերգուն ասում է. «Նախքան լեռների ծնվելը, և երկրի ու աշխարհի ստեղծվելը, հավիտենից մինչև հավիտյան Դու Աստված ես»:
Սաղմոս 90:2: Նա է՝ ամեն գոյության Աղբյուրը և ամեն օրենքի Ակունքը, որ պիտի նախագահի դատաստանի ժամանակ: Եվ սուրբ հրեշտակները, որպես սպասավորներ և վկաներ, «բյուր բյուրոց և հազար հազարաց» թվով, ներկա են լինում այս մեծ ատյանին»:

«Եվ ահա մարդու Որդու նման մեկը գալիս էր երկնքի ամպերով, և հասավ մինչև Հինավուրցը, և նրան մոտեցրին Նրա առաջ: Եվ Նրան տրվեց իշխանություն, փառք և թագավորություն, որպեսզի բոլոր ժողովուրդները, ազգերը և լեզուները ծառայեն Նրան. Նրա իշխանությունը հավիտենական իշխանություն է, որ չի անցնելու»:
Դանիել 7:13, 14: Այստեղ նկարագրված Քրիստոսի գալուստը Նրա երկրորդ գալուստը չէ երկիր: Նա գալիս է Հինավուրցի մոտ՝ երկնքում, ստանալու իշխանություն, փառք և թագավորություն, որոնք պիտի տրվեն Նրան՝ որպես Միջնորդ Իր աշխատանքի ավարտին: Հենց այս գալուստն է, և ոչ թե Նրա երկրորդ գալուստը երկիր, որ մարգարեությամբ նախասացված էր, թե պետք է տեղի ունենար 1844 թվականին՝ 2300 օրերի ավարտին: Երկնային հրեշտակների ուղեկցությամբ մեր մեծ Քահանայապետը մտնում է Սրբությունների Սրբությունը և այնտեղ ներկայանում Աստծո առաջ՝ մարդու օգտի համար Իր ծառայության վերջին գործողությունները կատարելու, քննական դատաստանի գործը իրականացնելու և քավություն անելու բոլոր նրանց համար, ովքեր երևում են որպես դրա բարիքներին արժանանալու իրավունք ունեցողներ:

«Տիպական ծառայության մեջ միայն նրանք, ովքեր մեղտովանությամբ և ապաշխարությամբ եկել էին Աստծո առաջ, և որոնց մեղքերը՝ մեղքի համար մատուցվող զոհի արյան միջոցով, փոխանցվել էին սրբարանին, մասնակցություն ունեին Քավության օրվա ծառայությանը: Այդպես էլ վերջնական մեծ քավության և քննիչ դատաստանի օրը քննության առնվում են միայն Աստծո ժողովրդի անունը կրողների գործերը: Անաստվածների դատաստանը առանձնահատուկ և առանձին գործ է և տեղի է ունենում ավելի ուշ ժամանակում: «Որովհետև ժամանակն է, որ դատաստանը սկսվի Աստծո տնից, և եթե նախ մեզնից է սկսվում, ապա ի՞նչ վախճան կլինի նրանց համար, ովքեր չեն հնազանդվում Ավետարանին»: Ա Պետրոս 4:17:»

«Երկնքում եղած արձանագրությունների գրքերը, որոնցում գրանցված են մարդկանց անուններն ու գործերը, պիտի որոշեն դատաստանի վճիռները: Դանիել մարգարեն ասում է. «Դատաստանը նստեց, և գրքերը բացվեցին»: Հայտնության գրողը, նկարագրելով նույն տեսարանը, ավելացնում է. «Եվ մի ուրիշ գիրք բացվեց, որ կյանքի գիրքն է. և մեռյալները դատվեցին գրքերում գրված այն բաներից՝ իրենց գործերի համեմատ»: Հայտնություն 20:12:»

«Կյանքի գրքում գրված են բոլոր նրանց անունները, ովքեր երբևէ մտել են Աստծո ծառայության մեջ: Հիսուսն Իր աշակերտներին պատվիրեց. «Ուրախացե՛ք, որովհետև ձեր անունները գրված են երկնքում»: Դուկաս 10:20: Պողոսը խոսում է իր հավատարիմ գործակիցների մասին, «որոնց անունները կյանքի գրքում են»: Փիլիպպեցիներ 4:3: Դանիելը, հայելով դեպի «նեղության մի ժամանակ, որպիսին երբեք չէր եղել», հայտարարում է, որ Աստծո ժողովուրդը պիտի ազատվի, «ամեն ոք, որ գրված գտնվի գրքում»: Իսկ Հայտնության գրողն ասում է, որ միայն նրանք պիտի մտնեն Աստծո քաղաքը, որոնց անունները «գրված են Գառան կյանքի գրքում»: Դանիել 12:1, Հայտնություն 21:27:»

«Հիշատակի գիրք» է գրվում Աստծո առաջ, որի մեջ արձանագրված են «Տիրոջից երկյուղ ունեցող և Նրա անվան մասին մտածող» մարդկանց բարի գործերը: Մաղաքիա 3:16: Նրանց հավատքի խոսքերը, նրանց սիրո գործերը գրանցվում են երկնքում: Նեեմիան անդրադառնում է դրան, երբ ասում է. «Հիշիր ինձ, ո՛վ իմ Աստված, ... և մի՛ ջնջիր իմ բարի գործերը, որ արեցի իմ Աստծո տան համար»: Նեեմիա 13:14: Աստծո հիշատակի գրքում ամեն արդար գործ անմահացվում է: Այնտեղ հավատարմորեն արձանագրվում է ամեն հաղթահարված փորձություն, ամեն հաղթված չարիք, ամեն արտահայտված քնքուշ զթության խոսք: Եվ ամեն զոհաբերություն, ամեն տառապանք ու վիշտ, որ կրել են հանուն Քրիստոսի, արձանագրվում է: Մաղմոսերգուն ասում է. «Դու հաշվում ես իմ թափառումները. իմ արցունքները դիր Քո սրվակի մեջ. չէ՞ որ դրանք Քո գրքում են»: Մաղմոս 56:8:

Գոյություն ունի նաև մարդկանց մեղքերի արձանագրություն: «Որովհետև Աստված ամեն գործ բերելու է դատաստանի, ամեն ծածուկ բանի հետ միասին՝ լինի բարի, թե լինի չար»: «Մարդիկ ինչպիսի դատարկ խոսք էլ ասեն, դրա համար հաշիվ պիտի տան դատաստանի օրը»: Փրկիչն ասում է. «Քո խոսքերով պիտի արդարանաս, և քո խոսքերով պիտի դատապարտվես»: Ժողովող 12:14, Մատթեոս 12:36, 37: Գաղտնի

նպատակներն ու շարժառիթները երևում են անսխալ մատյանում, որովհետև Աստված «խավարի ծածուկ բաները լույսի պիտի բերի և սրտերի խորհուրդները հայտնի պիտի անի»: 1 Կորնթացիս 4:5: «Ահա, գրված է Իմ առջև, ... ձեր անօրենությունները և ձեր հայրերի անօրենությունները միասին, ասում է Տերը»: Եսայիա 65:6, 7:

«Ամեն մարդու գործը քննության է ենթարկվում Աստծո առաջ և գրանցվում հավատարմության կամ անհավատարմության համար: Երկնքի գրքերում յուրաքանչյուր անվան դիմաց ահավոր ճշգրտությամբ արձանագրվում է յուրաքանչյուր սխալ խոսք, յուրաքանչյուր եսասիրական արարք, յուրաքանչյուր չկատարված պարտականություն և յուրաքանչյուր ծածուկ մեղք՝ ամեն մի խորամանկ կեղծավորությամբ հանդերձ: Երկնքից ուղարկված զգուշացումները կամ հանդիմանությունները, որ անտեսվել են, իզուր վատնված պահերը, չօգտագործված հնարավորությունները, բարիքի կամ չարիքի համար գործադրված ազդեցությունը՝ իր հեռուն գնացող հետևանքներով հանդերձ, այս ամենը տարեգրվում է արձանագրող հրեշտակի կողմից»:

«Աստծո օրենքը այն չափանիշն է, որով դատաստանի ժամանակ պիտի քննվեն մարդկանց բնավորություններն ու կյանքերը: Իմաստունն ասում է. «Վախեցիր Աստծուց և պահիր Նրա պատվիրանները, որովհետև սա է մարդու ամբողջ պարտականությունը: Որովհետև Աստված ամեն գործ պիտի բերի դատաստանի»: Ժողովող 12:13, 14: Հակոբոս առաքյալը հորդորում է իր եղբայրներին. «Այնպես խոսեցեք և այնպես արեցեք, ինչպես նրանք, որ պիտի դատվեն ազատության օրենքով»: Հակոբոս 2:12»:

«Նրանք, ովքեր դատաստանի մեջ «արժանի կհամարվեն», բաժին կունենան արդարների հարության մեջ: Հիսուսն ասաց. «Իսկ նրանք, որ արժանի կհամարվեն այն աշխարհին և մեռելներից հարությանը հասնելու, ... հավասար են հրեշտակներին և Աստծու որդիներն են, քանի որ հարության որդիներ են»: Դուկաս 20:35, 36: Եվ դարձյալ Նա հայտարարում է, որ «բարի գործ անողները» դուրս պիտի գան «կյանքի հարության համար»: Հովհաննես 5:29: Արդար մեռյալները չեն հարություն առնի մինչև այն դատաստանից հետո, որի ժամանակ նրանք արժանի են համարվում «կյանքի հարությանը»: Ուստի նրանք անձամբ ներկա չեն լինի ատյանի առաջ, երբ նրանց գրառումները քննվեն և նրանց գործերը վճռվեն»:

«Հիսուսը կհայտնվի որպես նրանց պաշտպան՝ Աստծո առաջ նրանց behalfով բարեխոսելու համար: «Եթե մեկը մեղանչի, մենք Հոր մոտ բարեխոս ունենք՝ Հիսուս Քրիստոս Արդարին»: Ա Հովհաննես 2:1: «Որովհետև Քրիստոսը ձեռագործ սրբաբանների մեջ չմտավ, որոնք ճշմարիտի պատկերներն են, այլ բուն իսկ երկինք՝ այժմ մեզ համար Աստծո երեսի առաջ երևալու»: «Ուստի Նա կարող է նաև մինչև վերջ փրկել նրանց, որ Իր միջոցով Աստծուն են մոտենում, որովհետև միշտ կենդանի է՝ նրանց համար բարեխոսելու»: Եբրայեցիներ 9:24; 7:25»:

«Երբ դատաստանի ժամանակ արձանագրությունների գրքերը բացվում են, Հիսուսին հավատացած բոլորի կյանքերը ներկայացվում են Աստծո առջև վերաքննության: Սկսելով նրանցից, ովքեր առաջինն էին ապրել երկրի վրա, մեր

Բարեխոսը ներկայացնում է յուրաքանչյուր հաջորդական սերնդի գործերը և ավարտում՝ ողջերիով: Ամեն մի անուն հիշատակվում է, ամեն մի դեպք՝ մանրամասն քննվում: Անուններ ընդունվում են, անուններ՝ մերժվում: Երբ որևէ մեկի մեղքերը մնում են արձանագրությունների գրքերում՝ առանց ապաշխարության և առանց ներման, նրա անունը կջնջվի կյանքի գրքից, և նրա բարի գործերի արձանագրությունը կջնջվի Աստծո հիշատակի գրքից: Տերն ասաց Մովսեսին. «Ով որ մեղանջել է Իմ դեմ, նրան պիտի ջնջեմ Իմ գրքից»: Ելք 32:33: Եվ Եզեկիել մարգարեն ասում է. «Երբ արդարը ետ դառնա իր արդարությունից և անօրենություն գործի, ... նրա գործած ամբողջ արդարությունը չի հիշատակվի»: Եզեկիել 18:24»: Մեծ պայքար, 479–483:

Մենք կշարունակենք այս ուսումնասիրությունը և կպատասխանենք բարձրացված հարցերին այս շարքի հաջորդ հոդվածում: